

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudce JUDr. Ivo Pospíšila a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **Bc. P. L., LL.M.**, zastoupena doc. JUDr. et Mgr. Janem Brázdou, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Malá 43/6, Plzeň, proti žalovanému: **Policejní prezident**, se sídlem Policejní prezidium České republiky, Strojnická 935/27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2016, č. j. PPR-23034-44/ČJ-2015-990131, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2019, č. j. 48 A 91/2016 - 106,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 4.114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jejího zástupce, advokáta doc. JUDr. et Mgr. Jana Brázdy, Ph.D., LL.M.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Ředitel Krajského ředitelství policie Středočeského kraje rozhodnutím ze dne 16. 7. 2015, č. j. 3891/2015, propustil žalobkyni ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. j) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), neboť dle závěrů psychologa žalobkyně není osobnostně způsobilá k výkonu služby. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž zejména namítala, že služební funkcionář (přestože měl zároveň k dispozici posudek o zdravotní nezpůsobilosti žalobkyně k výkonu služby) záměrně nezačal řízení o propuštění žalobkyně ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru z důvodu zdravotní nezpůsobilosti, aby bezpečnostní sbor nemusel nést odpovědnost za poškození zdraví žalobkyně v důsledku služebního úrazu.

Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Konstatoval, že posudek psychologa bylo možné použít již dne 30. 6. 2015, zatímco lékařský posudek o zdravotní nezpůsobilosti se stal nezvratným až dne 10. 7. 2015, kdy marně uplynula lhůta, kterou měla žalobkyně k podání návrhu na jeho přezkoumání.

[2] Proti napadenému rozhodnutí se žalobkyně bránila žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který v záhlaví uvedeným rozsudkem napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dle krajského soudu správní orgány postupovaly nesprávně, pokud nepřihlédly k tomu, že žalobkyně podle lékařského posudku lékařské komise zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra ze dne 24. 6. 2015 pozbyla dlouhodobě zdravotní způsobilost k výkonu služby. Tento podklad měl přitom k dispozici již prvostupňový správní orgán. Na první pohled by se mohlo zdát, že v případě souběhu více důvodů propuštění (zde pro ztrátu osobnostní způsobilosti a současně ztrátu zdravotní způsobilosti) záleží pouze na úvaze správního orgánu, kterého ustanovení využije a z jakého důvodu rozhodne o propuštění příslušníka ze služebního poměru.

[3] Zároveň ovšem zákon o služebním poměru nevylučuje, aby k ukončení služebního poměru došlo z více důvodů souběžně. Je tedy na příslušném služebním funkcionáři, aby v takovém případě pečlivě zvážil svůj postup a řádně jej odůvodnil. V podmínkách demokratického právního státu je služební funkcionář omezen základními zásadami, které vyplývají z ústavního pořádku, jako jsou zákaz svévole, zákaz diskriminace, zásada rovnosti a zásada ochrany práv a legitimního očekávání jednotlivců, stejně jako základními zásadami správního řízení. Jestliže je tedy naplněno souběžně více důvodů propuštění příslušníka ze služebního poměru, měl by dle krajského soudu služební funkcionář primárně rozhodnout o propuštění příslušníka ze služebního poměru ze všech souběžně nastalých důvodů, nebrání-li tomuto postupu konkrétní skutkové okolnosti, které jej vylučují. Takovým důvodem nemůže být pouze posloupnost úkonů učiněných před zahájením či v průběhu řízení.

[4] Důvodem, proč se žalobkyně domáhala propuštění z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti, jak sama tvrdí, je skutečnost, že by v případě jejího propuštění ze služebního poměru z důvodu uvedeného v § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru mohla nárokovat náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě podle § 103 a násl. zákona o služebním poměru. Vznik tohoto nároku je podle § 103 odst. 1 zákona o služebním poměru podmíněn skutečností, že služební poměr skončil podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru v důsledku služebního úrazu nebo nemoci z povolání. Pokud tedy v daném případě služební orgány rozhodly o propuštění žalobkyně ze služebního poměru pouze z důvodu pozbytí osobnostní způsobilosti podle písm. j) uvedeného ustanovení, brání tato skutečnost bez dalšího žalobkyni v tom, aby mohla uvedený nárok uplatnit. Je sice pravdou, že lékařský posudek ze dne 24. 6. 2015 uvádí, že *„onemocnění, pro které dochází ke změně zdravotní klasifikace, není v souvislosti s výkonem služby příslušníka Policie ČR“*, na což poukázal žalovaný již v napadeném rozhodnutí. Posudek však není závazným a nevyvratitelným podkladem pro posouzení uvedeného nároku. Tím, že služební orgány rozhodly o propuštění žalobkyně pouze z důvodu pozbytí osobnostní způsobilosti, bez dalšího znemožnily žalobkyni uplatnění nároku.

II. Kasační stížnost

[5] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítá, že krajský soud porušil dispoziční zásadu. Žalobkyně v žalobě nenamítala, že správní orgány nepřihlédly k tomu, že dle lékařského posudku ze dne 24. 6. 2015 pozbyla dlouhodobě zdravotní způsobilost a měla tak být propuštěna současně ze dvou důvodů. Namítala pouze to, že neměla být propuštěna z důvodů osobnostní nezpůsobilosti, neboť s ní již bylo vedeno řízení o propuštění z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti (což nebylo, jak potvrdil i krajský soud). Stěžovateli tak není jasné, na které žalobní námitky ve své stěžovní argumentaci krajský soud reaguje.

[6] Stěžovatel ve shodě s krajským soudem zdůrazňuje, že je-li dán důvod propuštění, musí být příslušník ze služebního poměru propuštěn. V případě žalobkyně bylo postaveno najisto, že je osobnostně nezpůsobilá, služební funkcionář tedy zahájil řízení dle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru a žalobkyni z tohoto důvodu propustil. Stěžovateli se jeví jako nesprávné, že krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, přestože uvedené závěry potvrdil.

[7] Při svém rozhodování stěžovatel nevzal v úvahu jen časové hledisko (kterému krajský soud mylně nepřikládá důležitost), nýbrž i skutečnost, že k pozbytí zdravotní způsobilosti žalobkyně nedošlo v souvislosti s výkonem služby. Případné propuštění žalobkyně dle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru by tedy nebylo spojeno s žádnými nároky.

[8] Nesprávný je také názor krajského soudu, že zahájené řízení o propuštění dle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru mělo být rozšířeno a mělo být vedeno řízení o propuštění ze dvou důvodů současně. Každé zahájené řízení o propuštění je dle žalovaného spjato s konkrétním propouštěcím důvodem a předmět řízení o propuštění z jednotlivých důvodů je odlišný. Pokud by služební funkcionář řízení rozšířil, musel by následně vydat společné rozhodnutí o obou předmětech řízení, což by situaci komplikovalo a činilo postup nerealizovatelným. Řízení o propuštění žalobkyně dle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru nebylo dosud vůbec zahájeno.

[9] S různými důvody propuštění jsou nadto spjaty odlišné následky. Při propuštění z některých důvodů příslušníkovi nenáleží odchodné a výsluhový příspěvek (například propuštění z důvodu spáchání úmyslného trestného činu), zatímco v případě jiných důvodů příslušník tyto nároky má. Předmět společného řízení je přitom nutné vyčerpat. V důsledku rozhodnutí o propuštění z více důvodů současně by tak mohly příslušníkovi plynout protichůdná práva a povinnosti. Mohlo by taktéž dojít k souběhu řízení o propuštění zahajovaných z úřední povinnosti a řízení o propuštění na žádost příslušníka dle § 42 odst. 1 písm. m) zákona o služebním poměru, v němž nadto musí být rozhodnuto do 2 měsíců od podání žádosti.

[10] Konkrétní skutkové okolnosti (tedy zda je dán souběžně další důvod propuštění) lze dle stěžovatele hodnotit až v zahájeném řízení. Třebaže v případě žalobkyně nejsou oba důvody propuštění ve vzájemném rozporu, krajský soud tuto otázku nehodnotil komplexně.

[11] Pokud by zákonodárce zamýšlel různé kombinace důvodů propuštění, byla by tato možnost stanovena v zákoně, včetně řešení vztahů mezi jednotlivými důvody. Zákon o služebním poměru je přitom kogentní normou a neumožňuje služebnímu funkcionáři vybočit z mezí stanovených zákonem. Teoreticky lze připustit nanejvýš paralelní vedení dvou řízení.

[12] Logickým postupem je dle žalovaného takový postup, při němž je rozhodující časové hledisko (tedy, který z důvodů byl zjištěn dříve) a při němž nelze předmět řízení o propuštění rozšířit. Postup krajského soudu, který zrušil rozhodnutí o propuštění žalobkyně ze správného důvodu jen proto, aby byla žalobkyně propuštěna ze dvou důvodů současně, považuje stěžovatel za nesprávný a nezákonný (odkazuje přitom též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9 As 46/2019 – 25).

[13] Stěžovatel má dále za to, že v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil, proč nepřistoupil k propuštění žalobkyně z důvodu zdravotní nezpůsobilosti, přičemž časové hledisko nebylo jediným důvodem. Stěžovatel zohlednil, že v případě žalobkyně byl již v minulosti v roce 2014 zdravotní posudek v rámci návrhu na jeho přezkum zvrácen. I nyní tedy služební funkcionář mohl důvodně očekávat, že žalobkyně podá návrh na přezkum zdravotního posudku. Stěžovatel taktéž zohlednil, že z lékařského posudku jednoznačně plyne, že žalobkyně nepozbyla zdravotní způsobilost v souvislosti s výkonem služby, a náhrada za ztrátu na služebním příjmu dle § 103 zákona o služebním poměru by jí nenáležela. Proti lékařskému posudku žalobkyně nijak nebrojila, tudíž jej plně akceptovala (což nelze klást stěžovateli k tíži) a pro služebního funkcionáře by byl v řízení podle § 103 zákona o služebním poměru závazný. Tvzení krajského soudu, že žalobkyni bylo napadeným rozhodnutím znemožněno se domáhat uvedených nároků, je nesprávné, nespravedlivé a argumentace žalobkyně je účelová.

[14] Zrušení rozhodnutí o propuštění žalobkyně ze služebního poměru pro osobnostní nezpůsobilost (za situace, kdy sám krajský soud shledal, že v této části byly podmínky pro propuštění naplněny) pouze z důvodů teoretické možnosti domáhat se nároku na náhradu škody, na kterou by již z logiky věci neměla žalobkyně nárok (nepodání opravného prostředku proti lékařskému posudku, s čímž souvisí akceptace závěru, že k pozbytí zdravotní způsobilosti nedošlo v souvislosti s výkonem služby, a existence lékařského závěru, který její nárok vyvrací), považuje stěžovatel přinejmenším za přepjaté formalistické.

III. Vyjádření žalobkyně

[15] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve upozorňuje na chybně uvedené datum jejího narození v kasační stížnosti. Věcně pak uvádí, že krajský soud správně dospěl k závěru, že teprve pokud by k jejímu propuštění došlo z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti, mohla by žalobkyně uplatnit nárok dle § 103 zákona o služebním poměru. O tomto nároku by služební funkcionář rozhodoval v navazujícím řízení, v němž by posuzoval, zda byly splněny podmínky jeho vzniku a žalobkyně by měla možnost vyvrátit jinými důkazy závěr lékařského posudku ze dne 24. 6. 2015 o důvodech jejího onemocnění. Toto právo nelze žalobkyni upřít, i kdyby šlo o možnost pouze teoretickou. Závěry

krajského soudu jsou srozumitelné a přesvědčivé. Stěžovatel dle žalobkyně nepochopil podstatu problému a jeho závěry jsou neobhajitelné a nepřístojné.

[16] Stěžovatel měl od služebního úrazu žalobkyně dne 7. 11. 2014 povědomí o tom, že ode dne 10. 11. 2014 trpí žalobkyně psychiatrickou poruchou, která vznikla dle žalobkyně v důsledku šikany ve službě. Z těchto důvodů byla žalobkyně dlouhodobě v dočasné pracovní neschopnosti, do současné doby užívá antidepresiva a ode dne 9. 2. 2016 jí byl přiznán invalidní důchod 1. stupně.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[18] Po posouzení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost **není** důvodná.

[19] Soud se nejprve zabýval tím, zda krajský soud při posuzování věci vybočil z dispoziční zásady, kterou je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ovládáno. Dospěl přitom k závěru, že nikoliv. Žalobkyně v žalobě výslovně nenamítala, že měla být propuštěna ze dvou důvodů současně, neboť závěry o své osobnostní nezpůsobilosti k výkonu služby zpochybňovala a upozorňovala na nedostatky shromážděných podkladů k této otázce. Tuto část žalobních námitek shledal krajský soud nedůvodnou a konstatoval, že závěr o osobnostní nezpůsobilosti žalobkyně k výkonu služby má oporu v podkladech shromážděných ve správním spise a je řádně odůvodněn. Co je však podstatné, žalobkyně na str. 3 a 4 žaloby opakovaně namítala, že služební funkcionář měl v době rozhodování k dispozici posudek o zdravotní nezpůsobilosti žalobkyně k výkonu služby a měl jí tedy propustit dle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru. Protože tak neučinil, jednal dle žalobních tvrzení nezákonně a lze se domnívat, že tak učinil ve snaze žalobkyni poškodit tím, že jí znemožní nárokovat náhradu za ztrátu na služebním příjmu dle § 103 a násl. zákona o služebním poměru. Žalobkyně tedy v žalobě tvrdila, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť měla být propuštěna z důvodu ztráty zdravotní způsobilosti. Skutečnost, že krajský soud jinou žalobní námitku neshledal důvodnou a konstatoval, že žalobkyně byla po právu shledána osobnostně nezpůsobilou k výkonu služby a mohou tak existovat současně dva důvody propuštění žalobkyně ze služebního poměru, tak nelze hodnotit jako porušení dispoziční zásady.

[20] Nejvyšší správní soud poté přistoupil k věcnému přezkumu napadeného rozsudku. Podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru příslušník musí být propuštěn, *jestliže podle lékařského posudku poskytovatele pracovnělékařských služeb dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost k výkonu služby, s výjimkou zdravotních důvodů souvisejících s těhotenstvím*. Podle písm. j) téhož ustanovení musí být příslušník propuštěn, *pokud podle posudku psychologa bezpečnostního sboru pozbyl osobnostní způsobilost k výkonu služby*.

[21] Podle § 103 odst. 1 zákona o služebním poměru *náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě se poskytuje po dobu trvání služebního poměru nebo v případě, že služební poměr skončil podle § 42 odst. 1 písm. h) v důsledku služebního úrazu nebo nemoci z povolání. Po skončení služebního poměru však náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě nenáleží, jestliže příslušník není výdělečně činný ani nepobírá invalidní důchod nebo není evidován v evidenci uchazečů o zaměstnání.*

[22] Je nesporné, že služební funkcionář musí zahájit řízení o propuštění a příslušník musí být propuštěn ze služebního poměru, pokud je naplněn některý z důvodů propuštění dle § 42 zákona o služebním poměru. Podstatou sporu je ovšem otázka, jak má služební funkcionář postupovat, pokud v průběhu řízení o propuštění vyjdou najevo skutečnosti, které zakládají další paralelní důvod pro propuštění.

[23] V takové situaci je třeba nejprve zkoumat, zda by propuštění z jednoho z více souběžně existujících různých důvodů mělo pro příslušníka odlišný důsledek z hlediska zásahu do jeho veřejných subjektivních práv a povinností, než propuštění z důvodu jiného. Pokud by tomu tak nebylo, postup služebního funkcionáře, který propustí příslušníka z jednoho důvodu předpokládaného zákonem (a jiný existující důvod pomine) by nebyl způsobilý nijak zasáhnout do práv příslušníka. I při propuštění z obou důvodů by byla právní pozice dotčeného příslušníka zcela shodná jako v případě, kdy je propuštěn pouze z jednoho důvodu. Rušit rozhodnutí služebního funkcionáře jen proto, aby vydal sice obsahově rozšířené, ale z hlediska zásahu do práv příslušníka totožné rozhodnutí, by postrádalo rozumný smysl.

[24] Důsledky rozhodnutí o propuštění dle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru a dle § 42 odst. 1 písm. j) téhož zákona se však v právním postavení propuštěného příslušníka mohou projevit odlišně. Jen v případě propuštění podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru se příslušníkovi poskytuje náhrada za ztrátu na služebním příjmu dle § 103 odst. 1 zákona o služebním poměru, a to pouze za podmínky, že dlouhodobá ztráta zdravotní způsobilosti příslušníka je důsledkem služebního úrazu nebo nemoci z povolání.

[25] Žalovaný v napadeném rozhodnutí i kasační stížnosti argumentuje tím, že ztráta zdravotní způsobilosti žalobkyně nemá dle lékařského posudku, který je součástí spisu, původ ve výkonu služby a žalobkyně proti závěrům posudkového lékaře nebrojila návrhem na přezkoumání vedoucím poskytovatelem pracovnělékařských služeb dle § 79 zákona o služebním poměru. Závěry stěžovatele jsou však přinejmenším předčasné.

[26] Z vyjádření žalobkyně ve správním řízení lze předpokládat, že žalobkyně proti zdravotnímu posudku nebrojila zejména proto, že nehodlala zpochybnit posudkový závěr o své zdravotní nezpůsobilosti k výkonu služby. Přitom právě zdravotní nezpůsobilost k výkonu služby (bez ohledu na její příčiny) je rozhodujícím předpokladem propuštění příslušníka dle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru. Služební funkcionář rozhodne o propuštění příslušníka dle citovaného ustanovení, pokud je postaveno najisto, že příslušník zdravotní způsobilost pozbyl, třebaže důvody pozbytí zdravotní způsobilosti mohou být mezi účastníky řízení sporné.

[27] Propuštění ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. h) je jednou ze zákonných podmínek vzniku nároku na náhradu za ztrátu na služebním příjmu dle § 103 odst. 1 zákona o služebním poměru. Pokud byla žalobkyně propuštěna ze služebního poměru z jiného důvodu, ačkoliv by zároveň též pozbyla zdravotní způsobilost, náhradu za ztrátu na služebním příjmu by jí nebylo možné přiznat.

[28] Ve vztahu k povaze lékařského posudku je třeba připomenout, že obsahem posudku jsou skutková zjištění a související úvahy lékařského charakteru a pro řízení dle § 103 zákona o služebním poměru nejsou závěry posudku opatřeného v řízení o propuštění ze služebního poměru závazné. Služební funkcionář může v tomto řízení závěry lékařského posudku využít, nicméně dotčený příslušník má zároveň prostor tyto závěry zpochybnit, např. předložením další zdravotní dokumentace či jinými důkazními prostředky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2017, č. j. 6 As 146/2016 – 26).

[29] Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že má-li služební funkcionář v době svého rozhodování zjištěny a osvědčeny indicie, že došlo k naplnění více zákonných důvodů propuštění příslušníka ze služebního poměru, které vedou ke stejnému výsledku (tj. propuštění příslušníka), avšak jsou spojeny s různými důsledky, pokud jde o intenzitu dotčení práv příslušníka, je povinen ve správním řízení zkoumat naplnění obou důvodů a zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tato povinnost je odrazem ústavního příkazu k optimalizaci, tj. povinnosti veřejné moci zasahovat do práv jednotlivce způsobem, který ještě stále vede ke sledovanému cíli, avšak zasahuje do práv jednotlivce co nejméně, a § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, podle něhož je správní orgán povinen šetřit oprávněné zájmy osob, jichž se jeho činnost v jednotlivém případě dotýká.

[30] Jak již bylo shora vyloženo, uvedená povinnost správního orgánu není absolutní. Jednak se uplatní právě a pouze tehdy, vyjdou-li tyto skutečnosti v řízení najevo a může-li vést propuštění z více právních důvodů k různým důsledkům, pokud jde o dotčení práv a zájmů účastníka řízení. Z tohoto důvodu je nepřipadný odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9 As 46/2019 - 25. V něm se totiž jednalo o zcela jinou situaci příslušníka, který byl propuštěn pouze z jednoho důvodu dle § 42 odst. 1 písm. f) zákona o služebním poměru, neboť dvěma různými jednáními porušil omezení stanovená v § 48 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru. I když soud poté dospěl k závěru, že ustanovení § 48 odst. 2 zákona o služebním poměru nebylo možné aplikovat, již porušením povinnosti stanovené v odst. 1 téhož ustanovení byla naplněna hypotéza ustanovení, podle něhož byl příslušník propuštěn.

[31] Povinnost propustit příslušníka z více důvodů souběžně se neuplatní také tehdy, brání-li tomuto postupu konkrétní okolnosti, jež takový postup vylučují, jak uvedl v napadeném rozsudku také krajský soud. Tyto okolnosti musí správní orgány v rozhodnutí srozumitelně vyložit a svůj postup řádně odůvodnit. Ustanovení § 42 odst. 1 zákona o služebním poměru obsahuje celkem 13 různých důvodů propuštění příslušníka ze služebního poměru a není předmětem tohoto řízení zabývat se všemi myslitelnými kombinacemi důvodů propuštění, které mohou v praxi teoreticky nastat. Vedle právní

povahy souběžně existujících důvodů propuštění bude zpravidla na místě vyhodnotit též konkrétní skutkové okolnosti jednotlivých případů. Soud tedy ani na tomto místě nemůže dát žalovanému obecné vodítko, jak postupovat v případech, kdy je vedle důvodu dle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru naplněn důvod dle písm. a) nebo písm. m) téhož ustanovení (spáchání úmyslného trestného činu nebo propuštění na žádost příslušníka).

[32] Časové hledisko není v nynější věci rozhodující, neboť v době vydání prvostupňového rozhodnutí o propuštění žalobkyně byl služební funkcionář s lékařským posudkem o zdravotní nezpůsobilosti žalobkyně k výkonu služby seznámen. Tuto skutečnost tedy mohl a měl zohlednit, třebaže žalobkyni v této době ještě neuplynula lhůta k podání návrhu na přezkoumání tohoto posudku dle § 79 zákona o služebním poměru. Neobstojí ani odůvodnění, že žalobkyně by v případě propuštění z důvodu ztráty zdravotní způsobilosti nárok na náhradu dle § 103 odst. 1 zákona o služebním poměru neměla, jelikož její onemocnění nemá původ ve výkonu služby. Jak již bylo uvedeno, v dané situaci se jedná o závěr přinejmenším předčasný.

[33] Nelze se ztotožnit se závěry stěžovatele, že řízení o propuštění ze služebního poměru nelze jakkoliv rozšiřovat a požadavek krajského soudu je v důsledku nerealizovatelný. Služební funkcionář je bezesporu vázán krom jiného příkazem čl. 2 odst. 4 Ústavy ČR, podle něhož lze státní moc uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Zákon o služebním poměru sice výslovně neupravuje vedení řízení a následně propuštění ze služebního poměru ze dvou či více souběžných důvodů. Podstatné ovšem je, jak zdůraznil i krajský soud, že zákon o služebním poměru propuštění z více důvodů souběžně nevylučuje a nevylučuje ani použití obecného právního předpisu, který upravuje správní řízení. Ačkoliv zákon o služebním poměru obsahuje poměrně autonomní úpravu řízení ve věcech služebního poměru, není tato úprava ani zdaleka komplexní. V řízení ve věcech služebního poměru tedy lze subsidiárně použít správní řád tam, kde zákon o služebním poměru nestanoví jinak (§ 1 odst. 2 správního řádu) i v případě, že na správní řád výslovně neodkazuje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, č. j. 7 As 281/2016 - 26, nebo ze dne 29. 3. 2018, č. j. 5 As 8/2017 - 26).

[34] Lze proto uzavřít, že v řízení o propuštění žalobkyně ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru vyšly najevo skutečnosti odůvodňující propuštění žalobkyně dle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru a služební funkcionář tyto skutečnosti při svém rozhodování nezohlednil, přičemž odůvodnění tohoto postupu v rozhodnutí obou správních orgánů v dané věci neobstojí. Z těchto důvodů bylo rozhodnutí o propuštění žalobkyně zatíženo nezákonností a uvedenou vadu neodstranil ani žalovaný v napadeném rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

[35] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[36] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně jako procesně úspěšný účastník má právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobkyně je zastoupena advokátem, který učinil v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby, spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za tento úkon náleží mimosmluvní odměna dle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve výši 3.100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Jelikož je zástupce žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, je třeba zvýšit přiznanou odměnu o částku 714 Kč, která odpovídá 21% sazbě této daně. Částku ve výši 4.114 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce, doc. JUDr. et Mgr. Jana Brázdy, Ph.D., LL.M.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2019

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu